

Betingelserne.

I § 6, 1. Stk., 2. Punktum foreslaaes foruden fornævnte følgende Ændringer:

1) *Statens Tjenestemænd* bør inddrages under Erhvervsbeskatningen.
 2) Arbejdssted i Kommunen bør være Betingelse for Skattepligt for alle, der beskattes paa Grundlag af *fast Ansættelse*, dog at Skatteansættelse, saafremt Udførelsen af Arbejdet efter sin Natur ikke er knyttet til noget bestemt Arbejdssted (Handelsrejsende o. l.) kan finde Sted i den Kommune, hvor Arbejdsgiveren har sit Forretningslokale.

3) For *Bestyrelsesmedlemmer* betragtes som Erhvervssted den Kommune, hvori vedkommende Selskab eller Institution er hjemmehørende.

Endvidere foreslaas (ad § 6, 2. Stk.):

4) *Personer, der har Ophold i Udlandet*, erhvervsbeskattes (uden Indtægtsgrænse), hvis de gennem fast Ansættelse eller som Bestyrelsesmedlemmer er knyttet til en Virksomhed her i Landet.

Skattens Beregning.

Det med Magistratens Skrivelse af 16. December f. A. fremsendte Forslag om i Stedet for Skatteprocenten at anvende den for København gældende *Rateskala* for de i Henhold til § 6, 1. Stk. skattepligtige fastholdes og udstrækkes til ogsaa at gælde de i Paragraffens 2. Stk. omhandlede Skatteydere.

Skattens Deling.

I § 6, 5. Stk., bør Ordene »eller en Person har fast Ansættelse ved en i flere Kommuner stedfindende Virksomhed og herfra oppebærer Løn under Et« ændres saaledes, at Fordeling kun skal finde Sted i de — iøvrigt ikke meget praktiske — Tilfælde, hvor Personen *til Stadighed har sit Arbejdssted i flere Kommuner* (jfr. Punkt 2 under Afsnittet »Betingelserne«).

Forbigaaede Skattepligtige.

Da det ofte lige indtil Slutningen af Skatteaaret kan være uvist, om en Person, der baade driver Erhverv i og en begrænset Del af Skatteaaret tillige har Ophold i en Kommune, bliver Genstand for Opholds- eller Erhvervsbeskatning, er man nu henvist til ex tuto at ansætte en saadan Person til begge Skatter, hvad der i flere Henseender er uheldigt. Man skal derfor anbefale, at der i § 7, sidste Stk. tilføjes en Bestemmelse om, at Ansættelse til Erhvervsskat ogsaa kan finde Sted *efter Skatteaarets Udlob* — eventuelt dog kun i 1. Halvdel af det paafølgende Skatteaar — for Personer, der har Bolig til Disposition i Erhvervskommunen, men ikke har haft skattepligtigt Ophold dér i 3 Maaneder.

Godtgørelse af Erhvervsskat.

Reglen i § 10, 1. Stk. bør simplificeres i Overensstemmelse med tidligere Forslag fra Magistraten (Opholdsskat ÷ $\frac{1}{2}$ Erhvervsskat, dog selvfølgelig ikke mere end Erhvervsskattens fulde Beløb, jfr. Magistratens Skrivelse til Indenrigsministeriet af 5. November 1919 i Sag Nr. 2331/1919). Reglen kan maaske bedre udformes saaledes: Naar Erhvervsskatten udgør $\frac{2}{3}$ eller derunder af Opholdsskatten af den paagældende Indtægt, ydes fuld Godtgørelse, i andet Fald reduceres Godtgørelsen til et Beløb svarende til Forskellen mellem Opholdsskatten og den halve Erhvervsskat.

Det er *Skattebeløbene*, ikke Skatteprocenterne, der skal sammenlignes. Forholdet mellem Skatteprocenterne er for *den enkelte Skatteyder* irrelevant.

Bestemmelsen i § 10, sidste Stk. er uklar; følgende Formulering foreslaaes: »Kravet om Godtgørelse i Opholdskommunen fortabes, naar det ikke fremsættes overfor denne Kommune senest 3 Maaneder — mulig et halvt Aar — efter Erhvervsskattens Betaling.

III. Selskabsskat.

Skattens Beregning.

Maximalprocenten efter § 16 i Loven af 15. Maj 1903 foreslaas forhøjet til i det ringeste 6.

Fradrag for Virksomhed i Udlandet bør i hvert Fald kun gives i de Tilfælde, hvor den paagældende Virksomhed i Udlandet er underkastet Indkomstbeskatning.